

Sygn. akt II Ka 15/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Karol Skocki

Sędziowie: sędzia Waldemar Cytrowski

sędzia Marek Ziółkowski

Protokolant: sekr. sąd. Milena Biegniewska

przy udziale prokuratora Adama Webera

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2020 r.

sprawy M. G. (1)

oskarżonej o przestępstwa z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z dnia 8 listopada 2019 r.

sygn. akt II K 478/18

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że stosując - na podstawie art. 2 § 2 k.k.s. - przepisy ustawy Kodeks karny skarbowy w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 października 2013 roku:

a) ustala, że czyn opisany w pkt. 1 oskarżenia stanowi przestępstwo z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. - przy czym z opisu tego czynu eliminuje określenie „z których wynika, że wartość przedmiotu czynu zabronionego jest duża” - i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierza oskarżonej grzywnę w ilości 240 (dwustu czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych,

b) ustala, że czyn opisany w pkt. 2 oskarżenia stanowi przestępstwo z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierza oskarżonej grzywnę w ilości 173 (sto siedemdziesiąt trzy) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych,

c) ustala, że czyn opisany w pkt. 3 oskarżenia stanowi przestępstwo z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. - przy czym z opisu tego czynu eliminuje określenie „z których wynika, że wartość przedmiotu czynu zabronionego jest duża” i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierza oskarżonej grzywnę w ilości 240 (dwustu czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych,

d) na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. łączy oskarżonej orzeczone grzywny za zbiegające się przestępstwa i wymierza jej karę łączną grzywny w ilości 500 (pięciuset) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za obie instancje.

Marek Ziółkowski Karol Skocki Waldemar Cytrows

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 15/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Turku z dnia 08 listopada 2019r., sygn. akt II K 478/18			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o			

wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające					

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1 STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Obrazę przepisów postępowania , która miała istotny wpływ na treść orzeczenia , a mianowicie w postaci art. 4,5 § 2 kpk, 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 kpk poprzez dowolną , a nie swobodną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów tj: - uznanie wyjaśnień oskarżonej za niewiarygodne i zmierzające wyłącznie do uchylecia się od ciężącej na oskarżonej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

odpowiedzialności
za zarzucany
czyn w
sytuacjach
świadczących na
jej korzyść ,
podczas gdy
również w tym
zakresie jej
wyjaśnienia
znajdują
potwierdzenie w
zeznaniach
świadków oraz
pozostałym
materiale
dowodowym,

- uznanie ,
że wyjaśnienia
świadków M. J.,
M. G. (2), P.
R., S. G., J.
P. nie mają
znaczenia dla
sprawy, podczas
gdy to właśnie
wymienieni
świadkowie
obrazowali
rzeczywisty stan
faktyczny jaki
miał miejsce,
wszyscy zgodnie
zeznawali , w
jaki sposób
przebiegała
praca przy
budowie
autostrady, jak
wówczas
kierowcy
dokonywali
zatankowania
pojazdów,

- uznanie, że
z decyzji (...)
wynika, że
faktury o jakich

jest mowa w zeznaniach wymienionych świadków nie dokumentowały faktycznego obrotu gospodarczego, podczas gdy M. G. (1) w inny sposób nie mogła nawet gdyby chciała wykazać zasadności swoich twierdzeń jak tylko zeznaniami osób biorących udział w tych czynnościach. Wydanie decyzji w sprawie nie odzwierciedlało stanu faktycznego albowiem nie zostało wydane w oparciu o zeznania świadków i samej oskarżonej a jedynie na materiale do którego w żaden sposób odnieść się nie mogła oskarżona.

2. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów :

- wyjaśnień oskarżonej

poprzez odmowę ich wiarygodności w całości, podczas gdy oskarżona stanowczo twierdziła, że wystawianego przez niego faktury znajdowały wyraz w rzeczywistym stanie faktycznym, który odzwierciedlały, zaś to nie M. G. (1) powinna ponosić konsekwencje działalności firmy (...) czy pana N., albowiem nie ma ona żadnego wpływu na ich poczynania, a wobec wpisu do (...) i faktycznego ich funkcjonowania oraz twierdzeń tych osób nie miała żadnych podstaw nawet do podejrzenia czy powzięcia jakichkolwiek wątpliwości co do ich rzetelności, tym bardziej, że współpraca przecież przebiegała bez zastrzeżeń. Oskarżona wskazywała, że

w okresie
objętym
zarzutem
dysponowała ok
6-8 sztuk taboru
samochodowego
a od roku 2011
wykonywane
były częściowo
usługi związane
z budową
autostrady (...)
oraz częściowo
przewożony był
piach do
miejscowości
W.. Usługi
związane z
budową
autostrady
trwały ok 2 lat a
w związku z tymi
usługami był
wykorzystywany
cały tabor
samochodowy.
Oskarżona
wskazywała, że
samochody te
były parkowane
po zakończonej
pracy w
najróżniejszych
miejscach, tam
gdzie kierowcy
zakończyli pracę
i nie zjeżdżali
do domu i w
nich nocowali.
Miejsca te były
oddalone od
bazy w W. o
różne odległości.
Zdarzało się, że
pojazdy
zjeżdżały na
bazę w tym
celu, aby się
zatankować do
pełna. Na bazie

były wykonywane też serwisy i bieżące naprawy. Oskarżona wskazała, że nawiązała współpracę z firmą (...), który sam zadeklarował, że na bazę sam będzie dowoził paliwo a także części nowe i części używane, z uwagi na fakt iż cena zakupu tych części oraz paliwa była korzystniejsza niż na stacjach benzynowych, oskarżona skorzystała z oferty Pana N.. Uprzednio jednak ją weryfikowała, w ten sposób, że udała się wraz z mężem do M., raz była tam też sama, na miejscu zastała dużo ludzi, dystrybutory paliw, cysterny, były też magazyny na części, była bardzo duża stalowa brama, obiekt był bardzo duży znajdujący się obok lasku, oskarżona szczegółowo opisywała to

miejsce oraz to co się w nim znajdowało, tym samym nie miała najmniejszej wątpliwości, że firma ta może działać w sposób nierzetelny. Oskarżona weryfikowała ten podmiot również w rejestrach u pana P., który prowadził oskarżonej biuro rachunkowe. Paliwo było przywożone przez A. N. a zamówienia odbywały się w formie telefonicznej w zależności od potrzeb a następnie rozlewane do beczek, znajdujących się na bazie, których jak wskazała oskarżona było 6-7 litrów każda, znajdowały się one na kontenerze był do nich odprowadzony wąż. Dostęp do tego kontenera miał pracownik M. K. oraz świadek M. G. (3). oskarżona wskazała, że zdarzało się również, że

paliwo było dowożone w tych beczkach na plac budowy autostrady. Oskarżona opisywała, że dostawca dowoził paliwo cysterną, był to niebieski samochód marki s.. Zapłata za dostarczane paliwo następowała zawsze gotówką bo nie chcieli przelewu. Co najistotniejsze to fakt rozliczania się z firmą, na rzecz której wykonywane były usługi w związku z budową autostrady, a następowało to w oparciu o tona kilometry i jak wskazała oskarżona były to duże kwoty, a faktury za usługi z tytułu zleceń przy budowie autostrady były wystawiane co 2 tygodnie albo co miesiąc. N. dostarczał także części samochodowe. Były to części nowe i używane i ich dostawa następowała różnie, czasami były przywożone

a czasami mąż oskarżonej odbierał je osobiście. W tym czasie oskarżona zatrudniała 2 mechaników, którzy wykonywali bieżące naprawy i serwisowanie pojazdów – którzy zeznając w niniejszej sprawie opisali te same okoliczności co oskarżona, z resztą tak samo jak kierowcy. Jeśli zaś chodzi o tłuczeń o który mowa jest w zarzutach to był on zakupywany i składowany na placu, gdzie znajduje się do tej pory. Oskarżona wskazywała, że miała kontakt z N.. N. poinformował po jakimś czasie, że firma uległa przekształceniu i będzie się inaczej nazywać tj. (...) M. Z., ale siedziba firmy znajdować się będzie w tym samym miejscu. Oskarżona ponownie dokonała weryfikacji podmiotu i nic nie wzbudziło

jej podejrzeń.
Sąd całkowicie
pomija te
wyjaśnienia,
które z resztą
znalazły
odzwierciedlenie
w zeznaniach
świadków,
wskazując
jedynie, że z
decyzji wynika
odmienny stan
faktyczny,
podczas gdy
przecież
oskarżona nie
miała
możliwości
odniesienia się
do materiału
dowodowego, na
podstawie
którego decyzja
została wydana.

3. art. 4 kpk
poprzez wydanie
orzeczenia
wyłącznie w
oparciu o
okoliczności
niekorzystne dla
oskarżonej przy
jednoczesnym
całkowitym
pominięciu
dowodów,
okoliczności i
pojawiających
się w niniejszej
sprawie
wątpliwości co
do winy
oskarżonej,
które nota bene
przez pryzmat
art. 5 kpk winny
być rozstrzygane

na korzyść
oskarżonego.

4. na podstawie
art. 438 pkt.
4 kpk zarzucił
rażącą
niewspółmierność
kary w postaci
wymierzenia
oskarżonej M.
G. (1) za
zarzucany czyn
kary łącznej 6
miesiący
pozbawienia
wolności i z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na
okres 2 lat
oraz grzywny w
wysokości 720
stawek
dziennych po 80
zł, w sytuacji
gdy ocena
zachowania ,
zamiar i
zachowanie
oskarżonej, a
w szczególności
stan jej zdrowia
nie uzasadniają
wymierzenia tak
surowej kary.
Wskazać należy
w tym zakresie,
że jak
wskazywała
oskarżona w
2015 roku
zachorowała na
raka piersi,
odbyła
radioterapie,
chemioterapie, 8
sesji
chemioterapii i
25 naświetleń

radioterapii i w
między czasie
usunięcie całej
piersi, a obecnie
jest pod stałą
opieką
onkologiczną.
Przewidywane
są jeszcze 2
operacje.

5. obraza
przepisów prawa
materialnego w
zakresie
kwalifikacji
prawnej czynów
przypisanych
oskarżonej tj.
art. 62 § 2
kks w brzmieniu
obowiązującym
w dacie
popelnienia
przez oskarżoną
czynów
zarzucanych jej
w pkt. 1,2,3
aktu oskarżenia,
polegającą na
jego
niewłaściwym
zastosowaniu i
wymierzeniu w
pkt. 1 i 3 części
dyspozytywnej
wyroku , obok
kary
pozbawienia
wolności, kary
grzywny w
wymiarze
odpowiednio
248 stawek
dziennych po 80
zł każda stawka
oraz 321 stawek
dziennych po
80 zł każda
stawka, podczas

gdy w dacie
popelnienia
czynu przez
oskarżoną tych
przestępstw
skarbowych były
one zagrożone
wyłącznie karą
grzywny do
240 stawek
dziennych, a
tym samym
wymierzenie kar
grzywny powyżej
ustawowego
zagrożenia
przypisanego w
dacie
popelnienia
czynu
zabronionego za
przestępstwo
skarbowe z art.
62 § 2 kks,

6. obrazę
przepisów prawa
materialnego w
innym wypadku
niż wskazane
powyżej tj. art.
38 § 1 pkt. 1 kks
polegającą na
jego
niezastosowaniu
i nie
przywołaniu w
pkt. 1 i 3 części
dyspozytywnej
wyroku, jako
podstawy
prawnej
nadzwyczajnego
obostrzenia kary
wymierzonej
oskarżonej za
przestępstwa
skarbowe z art.
62 § 2 kks w zw.
z art. 37 § 1 pkt.

1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks , które to przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 kks w dacie jego popełnienia przez oskarżoną było zagrożone wyłącznie karą grzywny do 240 stawek dziennych, co w myśl art. 38 § 1 pkt. 1 kks , w przypadku jeżeli przestępstwo skarbowe zagrożone jest tylko karą grzywny do 360 stawek dziennych, co ma miejsce w realiach niniejszej sprawy, obligowało Sąd do wymierzenia kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy albo kary ograniczenia wolności, a tym samym słuszne przywołanie w pkt. 1 i 3 części dyspozytywnej wyroku art. 38 § 1 pkt. 3 kks jako podstawy prawnej nadzwyczajnego obostrzenia kary wymierzonej oskarżonej za przestępstwa skarbowe z art.

	<p>62 § 2 kks, który to przepis ma zastosowanie w przypadku popełnienia przestępstwa skarbowego zagrożonego karą pozbawienia wolności lub karą pozbawienia wolności i karą grzywny.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w kwestii ustaleń faktycznych, nie budziła również wątpliwości kwestia winy oskarżonej. W ocenie Sądu Odwoławczego natomiast – Sąd I instancji dopuścił się uchybień w zakresie kwalifikacji prawnej czynu.</p> <p>Przechodząc do analizy zarzutów zawartych w apelacji obrońcy</p>			

w pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy wyjaśnień oskarżonej uznając je za niewiarygodne w zakresie, w którym nie przyznawała się do zarzucanych jej czynów i traktując je jako jedynie obronne. Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż wersję oskarżonej potwierdzają zeznania świadków M. J., M. G. (2), P. R., S. G. i J. P.. Podkreślić należy, iż świadkowie powyżej wskazani byli jedynie pracownikami oskarżonej, nie mieli szczególnej wiedzy na temat źródła paliwa czy też części do pojazdów. Natomiast w kwestii sprawstwa oskarżonej priorytetowe znaczenie miały zeznania

głównego
świadka
oskarżenia tj. A.
N. (2). I to
one stanowiły
bazę ustaleń
faktycznych a
nie jak zarzuca w
apelacji obrońca
decyzja (...)
Decyzja ta
jedynie
potwierdzała
zeznania
świadka A. N.
(2) stanowiąc
kompatybilną
całość. Z zeznań
świadka A. N. (2)
wynika wprost,
iż nie zna M. G.
(1), nie wie nic
na jej temat jak
i prowadzonej
przez nią
działalności, nie
zawierał z nią
żadnych
transakcji, nigdy
jej nie widział
na oczy, nie
spotykał się z
nią. Przyznał, iż
firmę na swoje
dane
zarejestrował na
prośbę kolegi,
który za niego
załatwił
wszystkie
formalności,
traktował to jako
przysługę za
która otrzymał
alkohol.

W dalszej
kolejności
wskazać należy,
iż Sąd nie

zajmował się
badaniem
całości kształtu
prowadzonej
przez oskarżoną
działalności, w
tym faktu
budowy
autostrady (...) a
jedynie
zdarzenia
faktyczne
polegające na
współpracy z
firmami (...). A te
nie mogły mieć
miejsca, choćby
ze względu na
treść zeznań
świadka A. N.
(2).

Zasadny
częściowo okazał
się zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, bowiem
ostatecznie Sąd
II instancji
dokonał korekty
wymierzonej
kary wobec
oskarżonej,
jednak nie z
przyczyn
wskazanych
przez obronę –
o czym będzie
poniżej.

Przechodząc w
dalszej
kolejności do
analizy zarzutów
zawartych w
apelacji
Prokuratora to
uznać należy,
iż okazała się
tylko częściowo

zasadna, jednak na pewno celowa, bowiem doprowadziła do znacznych zmian w zaskarżonym wyroku.

Jako zasadny rodził się zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego, poprzez nie zastosowanie przepisów obowiązujących w dacie popełnienia przez oskarżoną przestępstw – jako korzystniejszych dla niej. Jednak podstawa skazania nie będzie art. 62 § 2 kks jak wskazuje prokurator a art. 56 § 2 kks o czym również będzie poniżej – przy analizie zmian dokonanych przez Sąd II instancji z urzędu.

Wniosek

- zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej M. G. (1),

zasadny

częściowo
zasadny

niezasadny

- ewentualnie o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonej kary łagodniejszej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
- o zmianę w pkt. 1 i 3 części dyspozytywnej poprzez wymierzenie oskarżonej M. G. (1) , obok orzeczonych kar pozbawienia wolności , kar grzywny w wymiarze po 240 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 80 zł, która to liczba stawek jest górną granicą ustawowego zagrożenia przewidzianego za przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 kks w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przez oskarżoną zarzucanych jej czynów,	
- w pkt. 1 i 3 części dyspozytywnej wskazanie art. 38 § 1 pkt. 1 kks w miejsce art. 38 § 1 pkt. 3 kks jako podstawy	

prawnej nadzwyczajnego obostrzenia kary wymierzonej oskarżonej za przestępstwa skarbowe z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks ,

- w konsekwencji o zmianę pkt. 4 części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie na podstawie art. 39 § 1 kks w zw. z art. 2 § 2 kks kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy oraz kary łącznej grzywny przy zastosowaniu zasady pełnej kumulacji w wymiarze 653 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 80 zł.

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd odwoławczy nie podzielił

zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie ustaleń stanu faktycznego i tym samym sprawstwa i winy oskarżonego w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Częściowo zasadne okazały się zarzuty co do zmiany wymierzonej kary, jednak nie z przyczyn wskazanych w apelacjach.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. przyjęcie za podstawę skazania przepisów obowiązujących do dnia 7 października 2013r,
2. eliminacja uznania, iż wartość przedmiotu czynu zabronionego jest duża,

	3. zmiana kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonej,	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
1. z uwagi na fakt, iż oskarżona dopuściła się popełnienia czynu na przełomie 2011-2013r należało zgodnie z treścią art. 2 § 2 kks ustawę względniejszą dla sprawcy a takową w omawianym przypadku była ustawa poprzednio obowiązująca tj. do dnia 7 października 2013r. 2. korekty wymagała również kwestia określenia wartości przedmiotu czynu zabronionego. W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji błędnie przyjął, iż wartość przedmiotu		

czynu
zabronionego
jest duża. W
tym miejscu
podkreślić
należy, iż z samej
kwalifikacji
prawnej tj. z
art. 56 § 2
kks wynika, iż
przyjęto , że
kwota podatku
narażonego na
uszczerpienie jest
małej wartości
a następnie w
sposób zupełnie
nie zrozumiały,
stoją w
sprzeczności z
ustaleniami
implikującymi
do przyjęcia
w kwalifikacji
prawnej czynu z
art. 56 § 2
kks ustalono, że
wartość
przedmiotu
czynu jest
znaczna, co jest
niedopuszczalne.

Korzyścią
majątkową jest
kwota pieniężna
odpowiadająca
zaległości
podatkowej i
długowi
celnemu, jakiej
podmiot
zobowiązany nie
uiścił w terminie
na rzecz
uprawnionego
podmiotu.

Korzyścią
majątkową jest
również kwota

pieniężna
nienależnie
zwrócona oraz
nienależnie
umorzona. Nie
jest korzyścią
majątkową
sankcyjny
podatek
nieuiszczony
przez
zobowiązane.
Nie stanowią
również korzyści
majątkowej
naliczane do
zaległości
podatkowej czy
długu celnego
ustawowego
odsetki za
zwłokę. Wartość
czynu
zabronionego
nie dotyczy całej
kwoty
uszczerpcenia
należności
publicznoprawnych
a już na pewno
nie dotyczy
sumarycznego
wyniku kwot
przedstawionych
w dokumentach.
Podkreślić
należy, iż pomiar
wartości
dokonywany jest
zawsze na czas
popelnienia
przestępstwa.
Zgodnie z treścią
art. 53 § 14
kks M. wartość
jest to wartość,
która w czasie
popelnienia
czynu
zabronionego

nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Minimalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. W 2011r była to kwota 1500 zł. Zatem o dużej wartości w okresie 2011r. możemy mówić od kwoty co najmniej 300.000 zł. Biorąc pod uwagę w przypadku czynu 1 i 3 zarzucanego aktem oskarżenia i wskazanych tam kwot uszczuplenia podatku odpowiednio dochodowego i podatku od towarów i usług – uznać należy je za małej wartości, w związku z czym w tym zakresie należało dokonać zmiany poprzez eliminację w pkt.

1 i 3 określenia „z których wynika, że wartość przedmiotu czynu zabronionego jest duża.

Jednak najbardziej znaczącej zmiany należało dokonać w zakresie kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonej a pkt. 1 , 2 i 3. Aktem oskarżenia, bowiem zarzucono oskarżonej popełnienie czynów z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 kks 7 § 1 kk w przypadku czynu 1, z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w przypadku czynu 2 oraz z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 76 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks.

W tym miejscu
podkreślić
należy, iż
zgodnie z
przyjętą
doktryną
kwalifikacja z
art. 62 § 2
kks penalizująca
posługiwanie się
fakturą
wystawioną w
sposób
nierzetelny
wchodzi w
rachubę jedynie
wówczas, gdy
czyn ten nie
wyczerpuje
znamion innego
deliktu
karnoskarbowego.
Natomiast
posługuje się
nierzetelną
faktura ten kto
dokonuje
rozliczenia w
deklaracji
podatkowej na
podstawie takiej
faktury. A takie
zachowanie
najczęściej
przyjmuje
kwalifikację z
art. 56 § 1 –
3 lub art. 76 §
1 – 3 kks. I
z taką właśnie
sytuacją mamy
do czynienia w
przedmiotowej
sprawie, gdzie
przyjęto
kwalifikacje
prawną z art. 56
§ 2 kks.

W dalszej kolejności należy podkreślić, iż w przypadku zbiegu przepisów art. 62 § 2 kks i art. 56 § 2 kks, biorąc pod uwagę czas popełnienia przestępstwa, zbieg ten ma charakter zbiegu pomijalnego na podstawie reguły konsumpcji.

Zatem nie możliwe jest wskazywanie w kwalifikacji prawnej zarówno art. 56 § 2 kks i art. 62 § 2 kks.

W związku z powyższym Sąd Odwoławczy dokonał zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanych oskarżonej czynów i tak:

- ustalił, że czyn opisany w pkt. 1 oskarżenia stanowi przestępstwo z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks,

- ustalił, że czyn opisany w pkt. 2 oskarżenia stanowi

przestępstwo z
art. 56 § 2 kks w
zb. z art. 61 § 1
kks w zw. z art. 7
§ 1 kks

- ustalił, że czyn
opisany w pkt. 3
oskarżenia
stanowi

przestępstwo z
art. 56 § 2 kks w
zw. z art. 7 § 2
kks.

Przyjmując
powyższą
kwalifikację
prawną brak
było możliwości
uwzględnienia
wniosku
Prokuratora o
zastosowanie
nadmierzajnego
obostrzenia
kary.

W dalszej
kolejności – w
wyniku zmian
zarówno w
opisie czynu z
pkt. 1 i 3
jak i kwalifikacji
prawnej czynów
z pkt. 1-3 oraz
uwzględnienie
czasu
popelnienia
przestępstwa
należało na
nowo wymierzyć
kary grzywny
za zarzucane
przestępstwa
wobec
oskarżonej.

I tak Sąd uznał,
iż wymierzenie

kary grzywny w wymiarze:

- za 1 czyn
- 240 stawek
dziennych w
wysokości 80 zł
każda stawka,

- za 2 czyn
- 173 stawek
dziennych w
wysokości po 80
zł każda stawka,

- za 3 czyn
- 240 stawek
dziennych w
wysokości po 80
zł każda stawka,
stanowiąc będą
karę adekwatną
do popełnionych
przestępstw oraz
uwzględniającą
możliwości
finansowe
oskarżonej,
warunki
osobiste,
rodzinne oraz
stosunki
majątkowe.

W wyniku
zmiany w
zakresie
orzeczonych kar
grzywny Sąd
Odwoławczy
zobligowany był
również do
wymierzenia na
nowo w oparciu
o treść art. 39
§ 1 kks kary
łącznej grzywny.
I tak Sąd
uznał, iż kara
łączna grzywny
w wymiarze

<p>500 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 80 zł będzie kara sprawiedliwą i adekwatna do stopnia winy.</p>			
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="341 1070 569 1240">Przedmiot utrzymania w mocy</td> <td data-bbox="569 1070 1482 1240"></td> </tr> </table>	Przedmiot utrzymania w mocy	
Przedmiot utrzymania w mocy			
<p>0.1 Wina i sprawstwo oskarżonej M. G. (1)</p>			
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>			
<p>Kompleksowo zebrany materiał dowodowy , w szczególności w postaci dokumentacji księgowej a także zeznań świadka A. N. (2) pozwoliły</p>			

na przypisanie oskarżonej winy.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>0.0.1 Przy zastosowaniu przepisów kodeksu karnego skarbowego w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 października 2013r Sąd dokonał następujących zmian:</p> <p>- ustalił, że czy opisany w pkt. 1 oskarżenia stanowi przestępstwo z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks – przy czym z opisu tego czynu wyeliminował określenie „z których wynika, że wartość przedmiotu czynu zabronionego jest duża „ i za to na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 7 §</p>		

2 kks wymierzył
oskarżonej
grzywnę w ilości
240 stawek
dziennych
ustalając
wysokość jednej
stawki na kwotę
80 zł,

- ustalił, że czyn
opisany w pkt. 2
oskarżenia
stanowi
przestępstwo z
art. 56 § 2 kks
w zb. z art. 61
§ 1 kks w zw. z
art. 7 § 1 ks i za
to na podstawie
art. 56 § 2 kks
w zw. z art. 7 §
2 kks wymierzył
oskarżonej
grzywnę w ilości
173 stawek
dziennych
ustalając
wysokość jednej
stawki na kwotę
80 zł,

- ustalił, że czyn
opisany w pkt. 3
oskarżenia
stanowi
przestępstwo z
art. 56 § 2 kks
w zb. z art. 61
§ 1 kks w zw.
z art. 7 § 1 kks
– przy czym z
opisu tego czynu
wyciągnął
określenie „z
których wynika,
że wartość
przedmiotu
czynu
zabronionego

jest duża” i za to na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzył oskarżonej karę grzywny w ilości 240 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 zł.

- na podstawie art. 39 § 1 kks połączyć oskarżonej orzeczone grzywny za zbiegające się przestępstwa i wymierzył jej karę łączną grzywny w ilości 500 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 zł.

Zwięźle o powodach zmiany

Szczegółowo opisane w pkt. 4 formularza

**0.15.3.
Uchylenie
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

**0.15.3.1.
Przyczyna,**

zakres podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		

<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3.</p>	<p>Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za obie instancje.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>Marek Ziółkowski Karol Skocki</p>		

Waldemar Cytrowski	
-----------------------	--

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i sprawstwo oskarżonej		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana